

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 112. Et milites plectentes coronam de spinis. v. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

Obseruat D. Chrysoftomus olim Matres filios suos in nuptijs collo-
 nasse, cuius moris æmula synagoga, non pia mater, sed potius impia & fe-
 rox noverca Christum filium suum mirabili serro coronavit: & hoc qui-
 dem in die desponsationis eius, de quo carmen illud nuptiale ad filias Sion
 bonasque mentes, iam inde à sapiente transmissum: *Videte, inquit, filie
 Sion. Regem Salomonem in diademate quo coronavit eum Mater sua in die despon-
 sationis illius.* De hacigitur corona primum occurrit cuius generis fuerit & cu-
 ius arboris? sunt qui iuncos marinos hic usurpatos censeant, ita Tolerus,
 Pererius & alij: plerorumque tamen omnium sententia est fuisse sercum
 è rhamno, ita Baronius, Gretferus alijque communis: & hoc suadet, 1.
 quod in Palæstina frequens esset hoc veptium genus, plenum aculeis &
 ericio simile. suadent 2. huius serri fragmenta, tum quæ Romæ seran-
 tur in Basilica S. Crucis, tum quæ Parisijs in sacello sacro, tum quæ in His-
 panijs in cœnobio de spina, tum quæ Lovanijs in collegij Societatis Iesu
 templo. Suadet 3. quod rhamnus spinosus frutex longe facilius in coronam
 & quasi in pilei formam aptari potuerit, quam marini iunci, utpote lon-
 giores & cedere necij. Verum tamen ut se habeat, ut res ea adhuc est in lite
 & sub indice: hoc extra litem & controversiam, spinas illas, è quibus Sal-
 vatori in texta est corona, fuisse & longas & acutas instar crassarum acicu-
 larum, atque ejusmodi sunt ea coronæ fragmenta, de quibus supra men-
 tionem feci. Quam autem gravis & pudenda una cum spineo serro Chris-
 to ignominia sit imposita, facile iudicari poterit, si comparemus exem-
 plis & alibi gestis. Egerrimè olim talit Philo quam vis Philosophus, nec
 concoquere potuit, quod Flaccus Alexandria Præses dissimularit Agrip-
 pam Iudæorum Regem à plebecula & pueris quamvis absentem irrideri,
 fuit autem ea ludificatio sic adornata: Carabas homo stultus pervias ob-
 errans in Gymnasium ab eis vi pertractus est. Huic primo coronam char-
 raceam imposuerunt, & pro sceptrum fragmentum arundinis dextræ infe-
 ruerunt; deinde ludicrum Regem loco spectabili statuerunt deniq; Ma-
 rin (hoc est Syriaca lingua) Dominum salutarunt. Et hoc ad iniuriam, or-
 dium, & dedecus Agrippæ, quem sciebant esse natione Syrum. Hoc, in-
 quam, factum pro alio, iniquissime tulit Philo, quod immanis videretur in-
 iuria, Cæsarum amicum, & à senatu honoratum adeo procaciter irrideri.
 Sed o Philo, quanta est illa quam tibi fingis, ignominia? & quam remota à
 tuo Agrippæ? Erat Agrippa pusillus homuncio, è luto malefictus, perdi-
 citusque moribus; at Christi maiestas immensa, bonitas infinita, sapientia

inexhausta, lumen increatum, & forma substantiæ Patris æterni, verbo uno Deus. Erat Agrippa Cæsaris amicus, senatui Romano gratus: at Christus non Dei amicus, sed filius, non à senatu, patribusque conscriptis in honore habitus; sed à tota superum Regia, à cœlestibus intelligentijs, à beatorum omnium curia eo cultu exceptus, qui Deum decet, ac Dominum universorum,

Agrippa in homine stulto, & sui quodammodo simulacro, & quidem absens deridicule habitus: at Christus in seipso & sæde irritus & ignominij eruentis appetitus, quantum non ista distant?

Agrippa deniq; in persona amentis charracea corona per ludibrium redemitus: at Christus ipsemet corona textus spinea, & crudeli ferro instar alicuius ludicri Regis, quem non modo milites Romani, sed & Pontifices Iudæi adstantes irritetunt. Et hoc non censebis immane probrum? censebis certe si æquus rerum æstimator esse velis, servi olim (quod notavit Gellius) vendebantur sub corona, quæ tunc erat signum mercis venalis, uti Colonia fasciculus straminis, alibi aliud quidpiam, & quis scit, an non etiam ideo corona talis imposta sit Domino, ut veluti mancipium venale ridentus propinaretur, qui à Iuda proditore emptus, ab emptoribus repudiat, à gentibus quoque reiectus est, quantum in ipsis fuit.

O Milites, vos quidem impletis scripturas quæ de Christo erant, verumamen vobis, qui in ludibrio aliorum habetis lætitiã, ingeniosi estis ad vexandum, sed erit ingeniosior qui vos puniat mensura conferta & coagitata & supereffluente nisi grandem egeritis pœnitentiã.

§. 113. *Imposuerunt capiti eius. v. 2.*

Venio ad sensum doloris, ingentemque cruciatum sub quo genuit Christum miserabile caput ut fatiscere debuisset nisi eum vis altior ac divina sustinisset. Est caput in homine membrum omnino Princeps, & in eo cerebrum, veluti fons & origo tenerrima nervorum, musculorum, sensuum, ac sensationum omnium; ideoque in eo quam maxime viget sensus tactus, & quod inde consequens est in eo præcipue sentitur dolor & punctura etiam levissima.

His ita constitutis, quis non videat, quantus dolor, quantusque cruciatus Christo Domino illatus? cum spinea corona caput ipsum textit instar pilei; cum alte infixæ spinæ, & per ipsum verticem, per tempora & frontem effusa fuerunt de ijs sic B. Brigittæ locuta scribitur *virgo Mater, huius*

L 2

lanie-